

Ελένη Μπετεινάκη

Με ένα κόκκινο κουμπί

Εικονογράφηση
Νικόλας Ανδρικόπουλος

Ήταν μια φορά κι έναν καιρό ένα μικρό αγόρι.
Το όνομά του ήταν Ασίντ, που θα πει λιοντάρι.
Δεν φοβόταν τίποτα και κανέναν. Χανόταν ώρες
ολόκληρες με τα παιδιά της γειτονιάς στα σοκάκια του
χωριού του κι έπαιζε ασταμάτητα ίσαμε να χαθεί ο ήλιος
πίσω απ' τα βουνά, μέχρι αργά κάθε απόγιομα...

Ένα πρωινό, ο ουρανός έγινε γκρίζος. Ο ήλιος χάθηκε για
μέρες από τα ματιά όλων. Χώμα, σωροί από πέτρες, φωτιά και
καπνός υπήρχε παντού. Ένας απρόσκλητος επισκέπτης είχε
καθίσει σ' όλον τον τόπο και δεν έλεγε να φύγει από τις γωνιές,
τους δρόμους, τις πλατείες, τα σπίτια.

Πόλεμος ήταν το όνομά του, που θα πει συμφορά, χαλασμός,
πείνα και θλίψη.

Ο Ασίντ αναγκάστηκε να φύγει μακριά, πολύ μακριά από την
πατρίδα του, χωρίς τη θέλησή του. Έφυγε ένα πρωί χωρίς να
πάρει τίποτα μαζί του. Ήταν η πρώτη φορά που φοβήθηκε...

Έφυγε χωρίς τους γονείς του, χωρίς φαγητό,

A painting of a boy in a yellow suit looking at a blue teardrop on a light blue background. The boy is on the left, looking down and to the right. The teardrop is on the right, enclosed in a red rectangle. The background is a mix of light blue and grey. There is a green, abstract shape at the top left.

χωρίς ρούχα, χωρίς φίλους, χωρίς βιβλία, χωρίς παιχνίδια...

Περπάτησε μέρες πολλές και, κουρασμένος
μια νύχτα, μπήκε σε μια βάρκα κι άρχισαν
να τον δέρνουν τα κύματα σε άγνωστα
πελάγη. Μια μέρα έπιασε στεριά σ' ένα
μικρό νησί, και στο λυπημένο πρόσωπό του
σηματίστηκε ένα αχνό χαμόγελο. Ώρες
πολλές μόνος του σκεφτόταν και κοίταζε τη
θάλασσα. Κρατούσε σφιχτά με τις δυο του
παλάμες το πάνω μέρος από το παλτό του,
εκεί, κοντά στον λαιμό. Η δύναμη των χεριών
και της σκέψης του ξήλωσαν το ένα και
μοναδικό κουμπί που συγκρατούσε τις άκρες
από το ύφασμα.

Ένα μικρό κόκκινο κουμπί
με δύο μεγάλες τρύπες...
Ένα κουμπί μαγικό!

Και, σαν έπεσε στο έδαφος κι ακούστηκε ένας ασήμαντος σχεδόν θόρυβος καθώς κατρακυλούσε σαν ρόδα στον μικρό κατήφορο της γης, για τον Ασίιντ γεννήθηκε κάτι σημαντικό. Έσκυψε τότε, το πήρε στα δυο του χέρια κι ένα μεγάλο χαμόγελο φώτισε το πρόσωπό του. Το κόκκινο κουμπί έγινε ο ένας και μοναδικός του φίλος. Έγινε παιχνίδι, έγινε ό,τι του έλειπε τις μέρες και τις νύχτες του. Έγινε:

Δράκος που πετούσε ψηλά και τον ταξίδευε πέρα από τα σύννεφα.

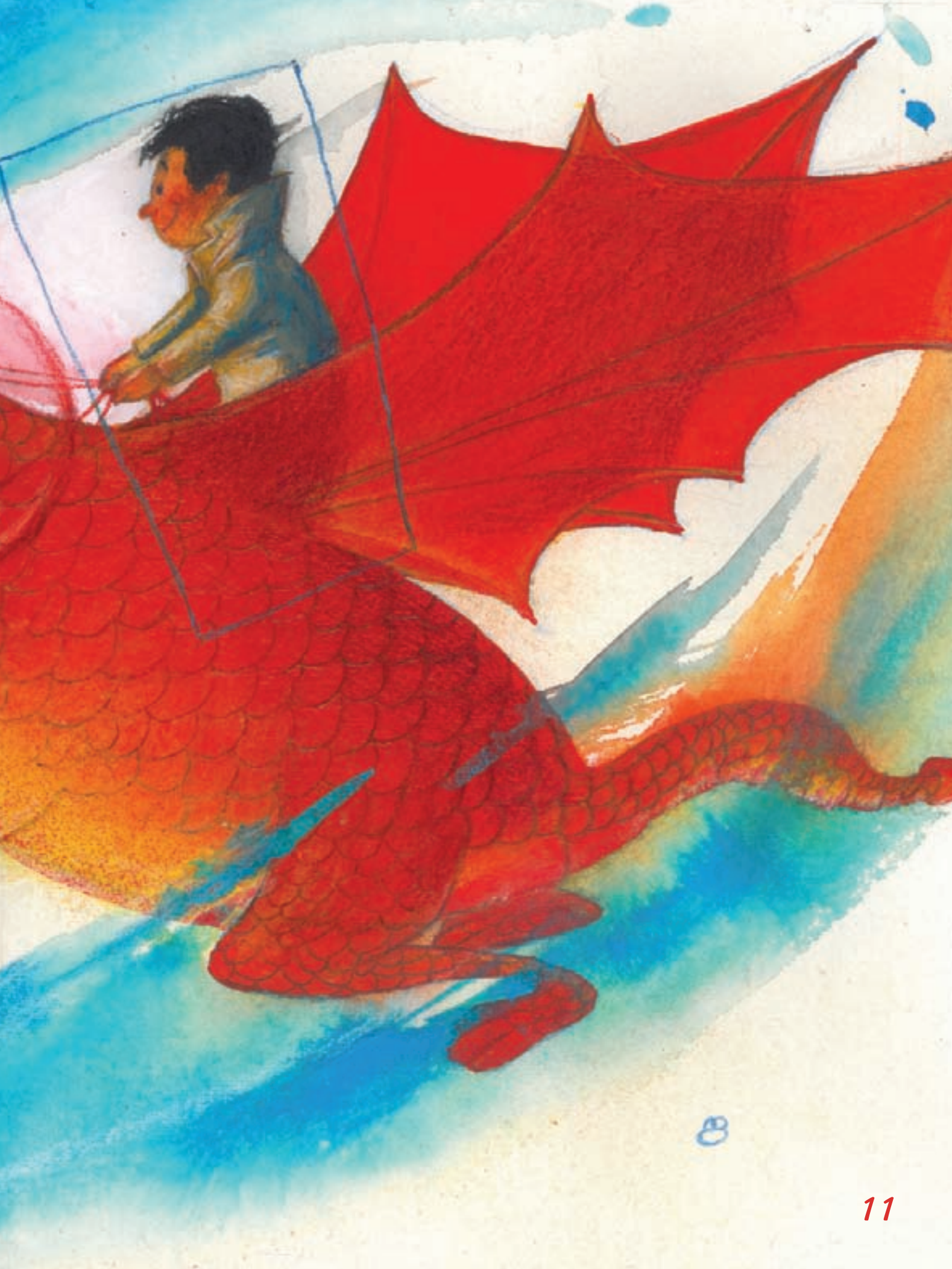
Γοργόνα που έπλεε στ' ανοιχτά της θάλασσας και του έφερνε κοχύλια να ακούει μουσική.

Ρόδα από το μικρό φορτηγό με το οποίο έπαιζε στην αυλή του σπιτιού του.

Τριαντάφυλλο που το άρωμά του έφτανε ίσα με την πατρίδα του.

ca

Ανεμόμυλος που γύριζε γρήγορα
με τον δυνατό άνεμο.

Μπίλια νεραϊδόσκονης που
γέμιζε μαγεία τη νύχτα τον
ουρανό.

Αρκουδάκι που το κρατούσε
αγκαλιά πριν κοιμηθεί.

Πασχαλίτσα την Άνοιξη, πάνω
σε μια μαργαρίτα.

Ήλιος λαμπερός που ζέσταινε
τις μέρες του.

Φλουρί από τον θησαυρό
που 'χε κρατήσει μέσα σ' ένα
μεγάλο μπαούλο.

Το μάτι ενός πειρατή
κοκκινογένη.

Αστέρι που του 'δειχνε
τον δρόμο.

Ένα μεγάλο κόκκινο
μπαλόνι.

Κι όταν κοιμόταν ο Ασίντ, το κουμπί έμενε
κρυμμένο βαθιά στην τσέπη του παλτού του.
Το αγόρι όμως ονειρευόταν πως
το κουμπί γινόταν παράθυρο στο σπίτι
που θα έφτιαχνε. Ή, άλλες φορές, πως ήταν
δαχτυλίδι στο χέρι της μητέρας του.

Το κόκκινο κουμπί μια μέρα έπεσε στην άμμο.
Ώρες το έψαχνε, όμως δεν μπόρεσε
να το βρει. Μέρες πέρασαν πολλές, κι ο Ασίντ
ήταν μόνος χωρίς φαγητό, χωρίς ρούχα,
χωρίς φίλους, χωρίς βιβλία, χωρίς παιχνίδια
ξανά. Πρόσεξε μόνο ένα πουλί μαύρο,
με παράξενο ράμφος μακρύ, που ερχόταν
κάθε πρωί και καθόταν στο μικρό βραχάκι
δίπλα στη θάλασσα. Έμοιαζε σαν
να περίμενε κάτι. Ύστερα βουτούσε να βρει
την τροφή του και να πετάξει πέρα στον
απέναντι λόφο.

Ο Ασίντ είναι ένα παιδί πρόσφυγας. Όταν ξεσπάει πόλεμος στην πατρίδα του, αρχίζει να φοβάται κι ας είναι ατρόμητος (*Ασίντ σημαίνει λιοντάρι*). Μια νύχτα, φεύγει εντελώς μόνος και η βάρκα που τον μεταφέρει τον αφήνει σ' ένα νησί.

Θα βρεθεί σε μια ακτή με μόνη συντροφιά του ένα κόκκινο κουμπί με δυο τρύπες που γίνεται φίλος του, παιχνίδι, παρέα του και μεταμορφώνεται κάθε φορά σε ό,τι του λείπει, ό,τι αγαπά, ό,τι χρειάζεται...

Εκεί έρχεται συχνά κι ένα θαλασσοπούλι κατάμαυρο, με ράμφος παράξενο και μακρύ. Είναι ο Αριστοτέλης ο θαλασσοκόρακας. Ωσπου ξαφνικά, ένα πρωί ο Ασίντ χάνει το κουμπί του.

Μια ιστορία που έχει στόχο να ευαισθητοποιήσει τα παιδιά σε θέματα προσφύγων. Έννοιες όπως ο πόλεμος, ο μετανάστης, ο πρόσφυγας δεν τους είναι άγνωστες, ακούν συχνά γι' αυτές. Αυτή η ιστορία μπορεί να τα βοηθήσει να αντιληφθούν πως όλα τα πλάσματα της γης χρειάζονται αγάπη, φροντίδα, οικογένεια και φίλους.

